באמצע יובל דכל כמה דלא מליא ליה שנה לא מגרע ליה, מאי קמ"ל דאין מחשבין חדשים עם ההקדש הא בהדיא קתני אין מחשבין חדשים עם ההקדש? מה טעם קאמר: מה טעם לא גואלין לאחר יובל פחות משנה משום דאין מחשבין חדשים עם ההקדש: א) אין מחשבין חדשים וכו': ת"ר מנין שאין מחשבין חדשים עם ההקדש? ת"ל וחשב לו הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות שנים אתה מחשב ואי אתה מחשב חדשים מנין שאם ב) אתה רוצה לעשות חדשים לשנה עושה? ת"ל וחשב לו הכהן מ"מ: היכי דמי? כגון דאקדשיה בפלגא דארבעין ותמני: **מתני'** המקדיש שדהו בשעת היובל נותן בזרע חומר שעורים חמשים שקל כסף. היו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים או סלעים גבוהים עשרה טפחים אינן נמדדין עמה, פחות מכאן נמדדין עמה. הקדישה שתים ושלש שנים לפני היובל נותן ג) סלע ופונדיון לשנה ואם אמר הריני נותן דבר שנה בשנה אין שומעין לו אלא ד) נותן את כולו כאחד, אחד בעלים ואחד כל האדם מה בין בעלים לכל אדם? אלא ה) שבעלים נותנין חומש וכל אדם אין נותנין חומש: **גמ'** תנא כור זרע ולא כור תבואה, מפולת יד ולא מפולת שוורים. תני לוי לא מעבה ולא מידק אלא בינוני: היו שם נקעים עמוקים כו': ו) וליקדשו באנפי נפשייהו וכי תימא כיון דלא הוו בית כור לא הוו קדשי והתניא שדה מה ת"ל לפי שנאמר זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף אין לי אלא שהקדיש בענין הזה, מנין לרבות לתך, וחצי לתך, סאה ותרקב, וחצי תרקב? ת"ל שדה מ"מ? אמר מר עוקבא בר חמא הכא בנקעים מלאים מים דלאו בני זריעה נינהו דיקא נמי דקתני דומיא דסלעים ש"מ, ז) אי הכי פחות מכאן נמי? הנהו נגאני דארעא שידרי דארעא מיקרו: הקדישה שתים ושלש וכו': ת"ר ונגרע מערכך אף מן ההקדש שאם אכלה הקדש שנה או שתים אי נמי לא אכלה אלא שהיתה לפניו, נותן סלע ופונדיון לשנה: ואם אמר הריני נותן כו': ת"ר מנין שאם אמרו בעלים הרינו נותנין דבר שנה בשנה שאין שומעין להם ת"ל וחשב לו הכהן את הכסף עד שיהא כסף כולו כאחד, אחד בעלים ואחד כל אדם, מה בין בעלים לכל אדם שהבעלים נותנין חומש וכל אדם אין נותנין חומש: **מתני'** הקדישה וגאלה אינה יוצאה מידו ביובל, גאלה בנו יוצאה לאביו ביובל, גאלה אחר או אחד מהקרובים וגאלה מידו, יוצאה לכהנים ביובל, גאלה אחד מן הכהנים והרי היא תחת ידו לא יאמר הואיל והיא יוצאה לכהנים ביובל והרי היא תחת ידי הרי היא שלי אלא יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לכל אחיו הכהנים: גמ'

באמצע יובל. כלומר הא' אחר אפי' אחר עשרים או שלשים שנה קאי ומאי 'פחות ח) משנה' דקאמר הכי קאמר הבא לגאול באמצע יובל וליתן סלע ופונדיון לשנים הבאים והיה עומד בניסן שהוא אמצע שנה לא יאמר חצי סלע וחצי פונדיון אני נותן משנה זו אלא נותן סלע ופונדיון שלם והיינו דקאמר אין גואלין בפחות משנה דכמה דלא נפקא לה כולה שתא לא מיגרע ליה כלל ולא יהיב גאולת חצי שנה אלא גאולת שנה שלימה: ט) [**שאין מחשבין חדשים עם ההקדש.** כדאמרן שאם בא לגאלה חמש שנים וחצי לפני היובל אין מחשבין אותן ששה חדשים שיצאו משנה לשנה שלמה אלא נותן ששה סלעים וששה פונדיונין]: **השנים הנותרות.** כל מה שנותר חשוב שנים: **לעשות חדש שנה.** לחשוב אותן חדשים שיצאו כאילו הן שנה והאי רווחא דידיה: **היכי דמי דאקדשה בפלגא דמ"ח.** דאי חשבת לחדשים שיצאו ביציאה גמורה הוו להו פחות משתי שנים ואינה נגאלת בגירוע:

מתני' בשעת היובל. בזמן שהיובל נוהג אבל בזמן שאין היובל נוהג פודה אותה בשוויה כשאר הקדישות: **אין נמדדין עמה.** וכן נפדין בשווין והשאר לפי חשבון חמשים סלעים לבית כור: **ואחד כל האדם.** פודה בית י) (חומר) בחמשים שקל בין שהיא שוה אלף שקלים בין שאינה שוה אלא ה' שקלים: **שהבעלים נותנין חומש.** דכתיב ואם גאל יגאל את השדה המקדיש אותו וגו': **גמ' כור זרע.** שיכולין לזרוע בו כור: **ולא כור תבואה.** קרקע שקוצרין הימנו כור תבואה דהוי בציר מכור זרע טובא דבההוא לא בעי יא) חמשים אלא לפי חשבון הזרע או שליש כור או רביע כור: **מפולת יד.** שזורעין ביד: **ולא מפולת שוורים.** שהיו רגילין לתת שקין מלאין זרע על השוורים ומנקבין השקין מתחתיהן נקבין רחבים ומוליכין אותן ע"פ יב] המחרישה והזרע נופל וגדולה קרקע המקבלת כור זרע במפולת יד שהוא עבה מקרקע המקבלת כור זרע במפולת יג] (זרע) שוורים שהיא עבה: **לא.** אין משערין בזרע מעובה שהוא הפסידו של פודה: **ולא בזרע מידק.** שהוא הפסד דהקדש דהוי בית כור גדול אלא בזריעה בינונית: **"מעובה".** שנותנין בה זרע מרובה "מידק" שנותנין זרע מועט ובלע"ז קליי"ר: **וליקדשו.** הנך נקעים באנפי נפשייהו וליפרקו נמי לפי חשבון חמשים לבית כור ומה הגאלה יש במה שאין נמדדים עמה הא אינהו נמי הכי מיפרקי: **שדה מה ת"ל.** ה"ל למיכתב ואם מאחוזתו יקדיש איש וגו': **בענין הזה.** בית כור שלם: **לתך.** חצי כור: **תרקב.** חצי סאה תרי וקב דהיינו שלש קבין שהן חצי סאה: **נגאני.** נקעים פחותין מי' נגאני דארעא ספלים של קרקע שהמים מתכנסין שם ועל שם הקרקע הם נקראים ואין חשובין בפני עצמן וסלעים הנמוכין מעשרה שדרי דארעא מיקרו כמו שדרה של בהמה שגבוהה: **אף מן ההקדש.** דכי היכי דמיגרעה באותן שנים שעמדה בידו שלא הקדישה ה"נ מיגרעא מחמת אותן שנים שעמדה ביד הקדש משעת הקדש עד שעת פדיון: **אי נמי לא אכלה.** שלא זרע בה גזבר כלום ולא השכירה לשום אדם, שהיתה לפניו ביד הקדש, מנכה סלע ופונדיון לכל שנה ושנה יד] מיובל שעבר עד שעת פדיון: **מתני' אינה יוצאה מידו ביובל.** להיות מתחלקת לכהנים כי היכי טו] (דהוה) דאי פריק לה איניש אחרינא דהוה נפקא ביובל מתחלקת לכהנים כדכתיב (ויקרא כז) והיה השדה בצאתו ביובל וגו': **גאלה בנו יוצאה לאביו ביובל.** ולא לכהנים כדיליף בברייתא בגמ': **גאלה אחד מקרוביו.** מיד גזבר ובא המקדיש וגאלה מיד קרובו, יוצאה ביובל ומתחלקת לכהנים כי היכי דהוה נפיק מידיה דההוא קרוב דאתי האי מחמתיה: **גאלה כהן.** מיד גזבר לא יאמר הואיל ואם גאלה ישראל היתה יוצאה לי ולחבירי ביובל ועכשיו שהרי היא תחת ידי שגאלתיה אין לך כהן *)(גדול) ממני ותהא שלי:

*) נ"א ראוי

דאקדשיה בפלגיה דארבעים ותמני. לאו דוקא נקט דאקדשיה דלא בהקדש תליא מילתא כי אם בגאולה: **וליקדשו** באפי נפשייהו. טז] פירשתי בב"ב (דף קב.) וקדושין (דף סא.): (שייך לע"ב) **ליעידה** ולעבד עברי. וא"ת אמאי לא חשיב נמי יז] לנחלה ואין לומר משום דלא ידעינן נחלה אלא מטעם זה שהוא קודם לשדה אחוזה כדאיתא בפרק יש נוחלין (ב"ב דף קח.) הא ליתא דאפילו יהא שוים בשאר דברים כמו עבד עברי ושדה אחוזה מכל מקום ליעידה הבן קודם לאח בקרא בהדיא ומיניה ידעינן שפיר נחלה לכן נראה לפרש דלא נקט אלא דלא שייכא באח כלל אבל נחלה שייכא באח מיהא היכא דליכא לא בן ולא בת (ולא אב"): כלום

ח א מיי' פ"ד מהל' ערכין הל"ח:
ט ב מיי' שם הל"ב:
י ג מיי' שם הל"ג:
יא ד ה מיי' שם הל"ז:
יב ו מיי' שם הל"ט:
יג ז ח מיי' שם הל"ב:
יד ט מיי' שם הל"ג:
טו י מיי' שם הל' יג:

פ"ס

[כמשנה פי' בענין אחר ועי' מיימוני ערכין פ"ד כל"מ ובמשנות וככ"מ שם]

[עי' תוס' ב"ב קב: ד"ה המקדיש וכו' דגרוב ספרים גרסי' בכל בשנת היובל וכן איתא ג"כ בתוספתא דבכא פ"ד:]

ב"ב קב: קדושין סא.

[לעיל כה: ע"ש]

[ב"מ קו.]

שיטה מקובצת

א] מתני' אין מחשבין חדשים להקדש אבל הקדש מחשב חדשים (בדפוס הוא בדף כד ע"א אבל אין שם מקומו) אין מחשבין חדשים אין מחשבין חדשי השנה שעברו בשעת פדיון לגרע כנגדן מן הפדיון אבל הקדש מחשב חדשים העתידין לבא משנת הפדיון כאילו הן שנה תמימה אע"פ שכבר עברו כמה חדשי השנה ויתן פדיון שנה תמימה ואי לא תני אלא רישא מצינו לפרושי אין מחשבין חדשים להקדש שיגרע מן הפדיון כנגד חדשים שעברו ויתן פדיון חדשים הבאים לפי שאין מחשבים בגירוע אלא שנים שלמים שמגרעים שנים שלמים ונותנין פדיון שנים שלמים הבאים כדכתיב וחשב הכהן על פי שנים הנותרות דמשמע שאין מחשבין בגירוע אלא שנים שלימות אבל חדשים אין מחשבין כלל מידי אכתי לא ידעינן אם עברו חצי חדשי השנה כשבא לפדותה אם יש לחשב חדשים. (בכאן נמצא חסר. לשון רב"א): חדשים הבאים כאילו הן שנה. וא"ת למאי דקאמר בגמרא מאי טעם קאמר מה טעם לא גואלין לאחר היובל פחות משנה לפי שאין מחשבין חדשים להקדש א"כ בלא סיפא דאבל הקדש מחשבין חדשים ידעינן ממתניתין שההקדש מחשב חדשים הבאים כאילו הן שנה ונותן סלע ופונדיון דהכי משמע ולא גואלין בגירוע אחר היובל פחות משנה דכל כמה דלא מליא שתא לא מגרע לה לפי שאין מחשבין חדשים להקדש ויש לומר דהכי קאמר מה טעם אין גואלין אחר היובל פחות משנה משום דקיימא לן בברייתא השנויה בת"כ אין מחשבין חדשים להקדש אבל הקדש מחשב חדשים והתם איצטריך למיתני סיפא משום דלא תני התם ולא גואלין וכו' וכמו שרוא הלשון כתוב בת"כ כתבו במשנה אע"ג דלא איצטריך לסיפא במתני'. תוס' הרא"ש ז"ל: ב] עי' בהשמטות בסוף המסכת: ג] נותן סלע ופונדיון לשנה ואע"פ כשתחשוב סלע ופונדיון למ"ט שנים תמצא חמשים סלעים ופונדיון דסלע הוא מ"ח פונדיון הא אמרי' בבכורות פונדיון זה מה טיבו קלבן (לפי פי') [פי' לפי] כשתחלק הסלע היתר על סלעים למ"ט שנים לא יתחלק יפה אם לא שתוסיף עליו פונדיון אבל אין לפרש שהפונדיון הוא להכריע דהא אמרי' בגמרא המקדיש כו' ונותן חמשים ולא קאמר חמשים ופונדיון ואינה ראיה כלל דהואיל ואותו פונדיון אינו אלא להכריע לא חש למנותה ולעולם אימא לך דאפילו פדה בתחילת היובל נותן חמשים ופונדיון דתניא בת"כ אם משנת היובל וגו' ונאמר כערכך יקום. נותן מ"ט סלעים (ומ"ז) [ומ"ט] פונדיון והלא סלע זה אינו אלא מ"ח פונדיון מה טיבו קלבן לפורטרום אלמא אפילו בשנה ראשונה נותן הפונדיון היתר. תוס' הרא"ש ז"ל: ד] נותן. עיין בהרתמ"ה דף ל' בפי' משנה של מכרת לראשון במנה: ה] שהבעלים נותנין: ו] וליקדשו באפי נפשייהו תימה היכי ס"ד שלא יהו קדושים [דלא יהא] אלא בור ושובך הא תנן בפרק המוכר את הבית המקדיש את השדה הקדיש כולן בור ושובך וי"ל דהכי פריך וליקדשו באפי נפשייהו לפדותן כדין שדה אחוזה לפי חשבון בית זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף כי הוה ס"ד דה"ק אין נמדד עמהן להיות נפדין כפי שדה אחוזה אלא נפדין בשווין וכי תימא כיון דלא הוו בית כור לא קדישי לפדות לפי חשבון זה [והתניא כו']. תוס' הרא"ש ז"ל: ז] עי' בהשמטות בסוף המסכת: ח] פחות משנה דקאמר: ט] עי' בהשמטות בסוף המסכת: י] בית כור בחמשים תיבת חומר נמחק: יא] בעי למיתב חמשין אלא: יב] ע"פ כל המחרישה: יג] במפולת שוורים תיבת זרע נמחק: יד] ושנה שעברת מיובל: טו] היכי דאי הוה פריק: טז] נפשייהו מה שפי' רש"י בקדושין בפרק האומר ורשב"ם בפ' המוכר את הבית לא נהירא שהרי אפי' שדה אחר יכול לגאול לחצאין כדמסיק בפ"ק דקדושין דלוה וגואל וגואל לחצאין פירשתי בב"ב: יז] לנחלה שהרי הבן הוא קודם לנחלה ואין:

רבינו גרשום

לא: [מאי אחר יובל באמצע יובל כלומר בכל שנים שלאחר יובל]: דכמה דלא מליא ליה שנה לא מגרעא ליה. כלומר שאם היתה ביד הקדש ה' שנים ומחצה ובא לגואלה לא יאמר אותן ה' שנים ומחצה שהיתה ביד הקדש אגרע כנגדו ו' שקלים ושש פונדיונין ואחשוב אותה חצי שנה כאילו היתה שלימה אלא יחשבנה עם השנים הנותרות עד היובל ליתן סלע ופונדיון לשנה להקדש בשבילה: מאי קמ"ל דאין מחשבין חדשים עם ההקדש. כלומר דאם הקדישה ובחצי שנה גאלה לא יגרע כנגדו להקדש חצי סלע וחצי פונדיון: הא בהדיא קתני. לה דאין מחשבין כלל: אמר לך רב אין חדא מילתא היא ומה טעם קאמר הילכך מיהא ליכא למידק למעוטי שנת היובל עצמה: אין מחשבין חדשים להקדש. שלא יחשוב עם ההקדש בחצי שנה או בח' חדשים כמו שהקדישה בסוף שנה לפחות כנגדם (למקדש) [להקד'] סלע ופונדיון או כנגד החדשים שעברו כדקתני בברייתא. שנים שלימות שלא היתה (ברשותו) [ברשות הקדש] אתה מחשב לפחות כנגדן סלע ופונדיון ולא כנגד חדשים אבל הקדש מחשב חדשים שנה כדמפרש בגמרא כגון דאקדשה בפלגא דארבעין ותמני דסר"א האי דאמרינן דאין מקדישין לגאול בגירוע פחות מב' שנים לפני היובל הני מילי כי אקדשה בסוף מ"ח אבל כי אקדשה בחצי מ"ח ליבא דליהוי כמי שהקדישה בתחילת מ"ח דהוו ב' שנים לפני היובל ולגאל בגירוע קמ"ל דעבדינן הני *חדשים שנה כאילו הקדישה בסוף מ"ח משום רווחא דהקדש דאינו גואל בגירוע אלא נותן נ' שקל להקדש והיינו אבל הקדש מחשב חדשים שנה וכן נמי אם עמדה ברשות הקדש עשר שנים ומחצה לא יחשוב המקדיש אלא עשר שנים ואותה חצי שנה יחשבנה בשנה שלימה עם השנים הנותרות ויתן בעד אותה חצי שנה נמי סלע ופונדיון כשנה שלימה עם השנים הנותרות עד היובל: ת"ל וחשב לו הכהן מ"מ. שיחשוב (מ"מ כדי) שיהא ריוח להקדש: בשעת היובל. בזמן שהיובל נוהג: נותן. לאלתר לאחר היובל כשהוא נגאלה מיד [ההקדש] נותן [בזרע] חומר שעורים נ' שקל: כור זרע ולא כור תבואה. כלומר כשהוא מודד כמה כור יש בו מודד במקום שראוי לזרוע בו כור דהיינו יותר ממקום שיכול ליגדל בו כור תבואה לפי שכל זרע יעשה שיבולת תבואה והיינו ריוח של מקדיש דאי אזיל בתר כור תבואה היה נותן הרבה שקלים אלא בתר כור זרע אזיל: כור זרע. וזרוע במפולת יד ולא זרוע במפולת שוורים [דהכי הוו זרעי במפולת שוורים] היו ממלאין שק [מלא דגן] והיו מניחין אותו ע"ג העגלה על הקנקן ובקנקן היה נקב והיה מושך העגלה ע"ג התלם והיה נופל הדגן דרך אותו נקב וכך היו זורעין בשוורים ועכשיו מי שזורע במפולת יד מפוזר יותר הזרע ותופש בית כור זרע במפולת יד מקום מרובה בשדה יותר שבמפולת שוורים לפי שאינו זורע בשוה אלא פעמים נופל הרבה ביחד מן הנקב ופעמים נופל מן הזרע מעט: תני לוי. לא מעובה. שמפילין הרבה ביחד דהיינו פסידא דמקדיש שירבו הכורים: ולא מידק. שמפוזר יותר מראי שוה הפסד של הקדש שממעט בכורים אלא בינונים: אין נמדדין עמה. מפני שהן רשות לעצמן: שדה מה ת"ל. לכתוב ואם מאחוזתו יקדיש: בענין הזה. בשיעור הזה זרע חומר שעורים בחמשים: מנין. אם הקדיש שדה לתך וחצי לתך שצריך לפדות: ת"ל שדה מ"מ. דקדשה: דומיא דסלעים. דלאו בני זריעה [נינהו]: אי הכי. כיון דאוקימתא דמליאין מים פחות מיכן נמי אמאי נמדדין עמה: משום דנגאני ארעא מיקרו. ספלים של שדה שמשימין בהן מים כדי להשקותה ונחשבין כשדה וכן נמי סלעים פחותין מי' [שפנד"ש בלע"ז] שדרי דארעא מיקרו. שכך נמצאין הרבה בשדות ונחשבין כשדה: ונגרע מערכך אף מן ההקדש. כלומר שכשם [שאם הקדישה עשר שנים לאחר היובל ונגאלה לסוף עשרים שמנכה לו] אותן שנים שהיתה ברשות בעלים שאינו נותן מהם סלע ופונדיון כך אם אכלה הקדש שנה או שתים [או י'] מנכה לו סלע ופונדיון לכל אותן שנים שהיתה ברשות הקדש ואינו נותן סלע ופונדיון אלא מן השנים של אחר הפדיון תוך היובל: ואם אמר הריני נותן דבר שנה בשנה. בכל שנה סלע ופונדיון אין שומעין לו [שנאמר וחשב לו הכהן את הכסף כמה מגיע לו ליתן עד היובל ויתנו ביחד]: אחד הבעלים ואחד כל אדם. דשאין לפדות זרע חומר שעורים בנ' שקל: אלא שהבעלים. מוסיפין על נ' שקל חומש שנא' ואם גאל יגאל את השדה המקדיש אותו ויסף חמישית כסף: גאלה בנו. במקומו: יוצא לאביו ביובל. ואינה יוצאה לכהנים א) (ואינו בא להרוא עצמו): גאלה אחר או אחד מן הקרובים. וחוזר זה המקדיש וגאלה מידו (אינה) יוצאת מידו ביובל: לא גאלה המקדיש ונאלה

א) אולי צ"ל וכוי כמו שגאלה הוא בעצמו.

Φ שאם אתה רוצה לעשות חדשים עושה. אגזבר קאי דהוא כהן המחשב לו השנים דבדידיה תליא מלתא שאם רואה ריוח להקדש במישוב חדשים לשנה הרי מחשב כדתנן אבל ההקדש מחשב, והיינו בין לקולא בין לחומרא, רק שיהא תועלת להקדש, יכול לעשות כן, לחומרא היכי דמי כגון שהקדיש בפרדסות סבסטי ודכוותה בא לגאול בפחות משתי שנים לפני היובל יש לו להקדש לחשב החדשים שיצאו כיציאה גמורה ולא מפרקא אלא בחמישים כסף. כדפירש"י במתני'. ולקולא היכי דמי כגון שהקדיש שדהו מפני רעתה שאינה שוה דמי יציאתה ואין הנאה להקדש אם תשאר ביד גזבר ועכשיו אם יחשב חדשים שיצאו כיציאה גמורה ודאי (פדוה) נגאלים בחמישים כסף ויהא ההקדש נפסד אם נחמיר בכך, לכן נתנה תורה רשות אפי' לחשב חדשים להקל דהיינו כה"ג דמחשב החדשים לשנה והוו להו שתי שנים לפני יובל ומפרקא בשתי סלעים ושני פונדיונין כיון דניחא ליה להקדש בהכי אע"ג דהוי רווחא דידיה כדפירש"י הכא ור"ל רווחא דמקדיש והא הוא דקמפרש אהך ברייתא טפי ממתניתין ובהכי ניחא טפי דנקט תלמודא דאקדשה וכו' אע"ג דודאי לאו בהקדש תליא מילתא אלא בשעת גאולה כדכתבו תוס' מ"מ מילתא אגב אורחא הוא דנקט דכה"ג לא סיים המקדיש על נכסיו ועביד לאקדושה אפי' פחות משתי שנים ונכון הדבר מאוד בעזה"י ומיושב פרש"י היטב שלא יהו דבריו סותרים אלו"ז וממילא גם הרמב"ם מוצל מהשגת הראב"ד שלא מפול הסתירה בדבריו דו"ק היטב: (יעב"ץ)

נוסח
אין מעריכין שלא
בית כור שלם
בזה בשיעור
חמישים שקל כסף

נוסח
פדיון בחי' להיות
בבת אחת ולא
שנה בשנה

נוסח
שינוי הדין לפי
זהות הפודה

* לא יפרקנה - [illegible]

** לפי היינו
נ"ל דבק מ"מ
מלמד לגבי אותן
חדשים שכבר יצאו
מאותה שנה, גם
הכהן לחשב אותם
לפעמים:
• כיצד? ואז
נשאר פחות
מב' שנים ואז
הפדיון חמישים
• ולפעמים
כלא יצאו והוי
ב' שנים שלמות
לפני היובל ואז
הפדיון בגירוע
(ב' סלעים וב'
פונדיונים)

*נ"ל - הני
חדשים
דעדיין לא
עברו כאילו
עברו והוו
כאילו הקדישה
בסוף מ"ח
ונאגל רק
[illegible]
לפני היובל